Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	11Co/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2115206807
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Fedor Benka
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2019:2115206807.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX/XX, W., zastúpený JUDr. Daliborom Pavelkom, advokátom, Pribinova 46, Hlohovec, proti žalovanej: N. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. X/A/X/X, XXXX X. - Z., Rakúska republika, zastúpená JUDr. Natáliou Šramelovou, advokoátkou, Úderníčka 11, Bratislava, o zaplatenie 3.588,62 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 26. októbra 2017, č.k. 11C/143/2015-175, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. 3 ods. 1, § 34, § 35 ods. 1, § 454, § 488, § 489 a § 511 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), keď v konaní mal za preukázané, že medzi W. A. B., a. s. ako veriteľom a stranami sporu ako spoludlžníkmi bola dňa 30.04.2014 uzavretá úverová zmluva č. 0000000000121347, ani že záväzok z uvedenej zmluvy zanikol splnením zo strany žalobcu, ktorý na uvedenú zmluvu plnil celkom 7.177,24 eur, a tiež nebolo sporným, že žalovaná ovláda slovenský jazyk. Sporným bolo, či medzi žalobcom a žalovanou ako spoludlžníkmi existovala dohoda o tom, v akom podiele sa budú podieľať na splatení úveru. Žalovaná tvrdila, že medzi žalobcom a žalovanou bola dohoda o tom, že pôjde výlučne o záväzok žalobcu s tým, že žalobca bude úver splácať sám a podiel žalovanej na dlhu bude nulový. Uvedené žalobca poprel. Na prvom pojednávaní bolo skutkové tvrdenie o dohode strán sporu ohľadom ich podielov na dlhu skonštatované ako sporné. Žalovaná potom niesla dôkazné bremeno tvrdenia o existencii dohody strán sporu o tom, že žalovaná nebude mať v rámci vnútorného vzťahu medzi spoludlžníkmi povinnosť splatiť úver v žiadnom rozsahu, resp. že tento úver splatí žalobca sám. V lehote na doplnenie dôkazov navrhla žalovaná doplniť dokazovanie jej výsluchom. V rámci výpovede na pojednávaní uviedla, že ona osobne si nechcela brať úver, žalobca jej povedal, že ona je ručiteľ, že on to všetko zaplatí, len aby dostal tie peniaze, povedal jej, že podmienkou získania úveru je to, aby mu pomohla, aby mu išla ručiť. Súd v zmysle § 191 ods. 1 CSP hodnotí dôkazy nielen jednotlivo, ale aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V nadväznosti na citované ustanovenie mal súd za to, že výpoveď žalovanej je potrebné vyhodnotiť aj v kontexte ostatných vykonaných dôkazov. Výpoveď žalovanej na pojednávaní o tom, že sa so žalobcom dohodli, že celý úver splatí žalobca, nebola zo strany žalobcu žiadnym spôsobom

spochybňovaná a na vyvrátenie jej výpovede žalobca nenavrhol žiaden dôkaz. Súd zároveň výpoveď žalovanej o priebehu vzniku úverového vzťahu považoval za vierohodnú, nakoľko jej výpoveď sa javila logická a presvedčivá, keď zároveň korešpondovala s ostatnými vykonanými dôkazmi. V konaní totiž nebolo sporné, že úver splácal výlučne žalovaný, že v priebehu úverového vzťahu nepožadoval od žalovanej, aby sa aj ona podieľala na splácaní úveru, tento splácal sám v stanovených mesačných splátkach, pričom z vlastnej vôle úver predčasne splatil. Žalovaná poukazovala na to, že finančné prostriedky boli poukázané na účet žalobcu a žalovaná ani nevedela, za akým účelom ich žalobca použil, pričom poprela ich použitie na spoločný účel. Žalobca tvrdil, že finančné prostriedky boli použité na spoločné podnikanie, konkrétne na cestovné náklady, pričom uvedené nepreukázal žiadnym dôkazom. Zároveň súd poukazuje na elektronickú komunikáciu medzi žalobcom a žalovanou obsiahnutú na č.l. 98-103, ktorej obsah žalobca nespochybnil. Z uvedenej komunikácie vyplýva, že žalobca sa 22.49 hod. (č.l. 101) vyjadruje, že pokiaľ nedodrží žalovaná slovo, že bude vybavovať prácu a rozvíjať firmu, on nedodrží slovo, že to bude platiť. Na čo žalovaná o 22.50 hod. reaguje, že on chcel úver, nie ona, k čomu žalobca píše, že ona chcela ručiť, nie on. Z uvedenej e-mailovej komunikácie vyplýva, že žalobca nepopiera, že úver chcel on, že dal slovo, že bude úver platiť, a zároveň z nej vyplýva, že obe strany sporu považovali postavenie žalovanej v úverovom vzťahu ako postavenie ručiteľa. Uvedené potom podporuje tvrdenie žalovanej a je v súlade s jej výpoveďou, že jej účasť na úverovom vzťahu mala byť len z dôvodu, aby bol úver žalobcovi bankou vôbec poskytnutý. V prípade ručiteľského záväzku, ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník, avšak následne, ak ručiteľ dlh splnil, je oprávnený požadovať od dlžníka náhradu za plnenie poskytnuté veriteľovi (§ 550 OZ). Hoci v konaní nebolo preukázané, že by žalobca využil omyl žalovanej, že pôjde z jej strany o ručenie (keď zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, ako aj z úverovej zmluvy vyplýva, že strany sporu mali mať postavenie spoludlžníkov), z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v rámci vnútornej dohody v zmysle ustanovenia § 511 ods. 2 OZ si spoludlžníci upravili svoje podiely na dlhu voči banke tak, že pôjde výlučne o záväzok žalobcu, čím si vnútorne upravili svoj vzťah obsahovo obdobne vzťahu dlžníka a ručiteľa. Súd potom dospel k záveru, že skutočnosť uzavretia ústnej dohody spoludlžníkov o nulovom podiele žalovanej na úvere vyplýva nielen z jej výpovede ako dôkazu, ale aj zo všetkých vyššie uvedených skutočností. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že žalobca a žalovaná spoločne požiadali W. B., a. s. o poskytnutie finančných prostriedkov, následne sa dostavili do banky za účelom podpísania úverovej zmluvy, že na žalovanú nebol vyvíjaný akýkoľvek nátlak, nebola uvedená do omylu, a mala možnosť s úverovou zmluvou sa oboznámiť, súd uvádza, že táto argumentácia nijako nespochybňuje skutočnosť, že medzi stranami sporu bol ich vnútorný vzťah upravený vyššie uvedeným spôsobom (podiel žalobcu 100%, podiel žalovanej 0%), hoci vo vzťahu k banke vystupovali solidárne. Neobstojí argumentácia žalobcu, že sporové strany uzavreli zmluvu o úvere v postavení rovnocenných dlžníkov, ktorí boli voči banke zaviazaní spoločne a nerozdielne, a preto sú tvrdenia žalovanej o tom, že na základe vzájomnej dohody išlo výlučne o dlh žalobcu a podiel žalovanej bol nulový, bez opory v objektívnom skutkovom stave veci. Dohoda medzi spoludlžníkmi totiž nemusí nutne vyplývať zo zmluvy uzavretej s veriteľom, nemusí byť ani uzavretá písomne, ale postačuje aj jej ústna forma. Žalovaná v konaní preukázala, že takáto ústna dohoda bola medzi stranami sporu uzavretá, čo vyplynulo z jej výpovede žalobcom nespochybnenej, v spojení s ostatnými dôkazmi (e-mailová komunikácia), ako aj ostatnými skutočnosťami (splácanie úveru výlučne žalobcom, nepreukázanie použitia finančných prostriedkov na spoločný účel, vnímanie postavenia žalovanej ako ručiteľa nielen žalovanou ale aj žalobcom). Ustanovenie § 511 ods. 3 OZ umožňuje dlžníkovi, ktorý v rozsahu uplatneného nároku dlh sám splnil, požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov. Tento nárok vyplýva z úpravy uvedenej v § 511 ods. 1 a 2 OZ, ak jeden z dlžníkov vo vzťahu k veriteľovi plnil jeho pohľadávku aj za ostatných dlžníkov, ktorí boli na základe zmluvy zaviazaní. Toto však platí len v tom prípade, pokiaľ si účastníci zmluvne právny záväzok ich vzťahu navzájom neupravili iným spôsobom. Tak tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď žalobca a žalovaná si upravili svoj vzájomný vzťah ústnou dohodou, preukázanou v konaní výpoveďou žalovanej v spojení s e-mailovou komunikáciou, ako aj v spojení s ostatnými skutočnosťami v konaní preukázanými. Z vykonaného dokazovania teda mal súd za preukázané, že hoci vo vzťahu k veriteľovi mali strany sporu postavenie solidárnych dlžníkov a banka sa mohla domáhať plnenia z úverovej zmluvy voči ktorémukoľvek z nich, podľa vnútornej dohody medzi stranami sporu mal žalobca úver splatiť sám s nulovým podielom žalovanej. Žalobca a žalovaná sa teda dohodli na výške ich vzájomného podielu na spoločnom záväzku, preto neplatí právna úprava § 511 ods. 2 OZ, že ich podiely na spoločnom dlhu sú vo vzájomnom pomere rovnaké. Vzájomné vyporiadanie dlžníkov je závislé od toho, aká je výška vzájomných podielov spoludlžníkov na ich spoločnom záväzku a v akom rozsahu sa ten ktorý z dlžníkov podieľal na plnení dlhu voči veriteľovi. Ak potom žalobca celý úver splatil sám, neplnil viac, ako to, čo na neho podľa dohody medzi spoludlžníkmi pripadalo, a preto nemá nárok domáhať sa voči žalovanej

regresného plnenia. Zmyslom stanovenia § 511 ods. 3 OZ je, aby sa nikto bezdôvodne neobohatil tým, že niekto za neho plní jeho dlh, čo sa však v prejednávanej veci nestalo, nakoľko žalovaný plnil v zmysle ústnej dohody svoj dlh sám, a teda žalovaná sa na jeho úkor neobohatila. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď vo výroku II. priznal plne úspešnej žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť, a priznať mu náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd dospel k záveru, že jeho nárok na refundáciu polovice finančných prostriedkov zaplatených v banke titulom zmluvy o úvere nie je dôvodný, nakoľko mal za to, že na základe vzájomnej dohody sporových strán mal byť ich vnútorný solidárno-dlžnícky vzťah upravený tak, že jeho podiel na dlhu bude 100% a podiel žalovanej bude 0%. S týmto záverom nesúhlasil, nakoľko je podľa jeho názoru zjavným dôsledkom tendenčnej interpretácie skutkových tvrdení a vykonaných dôkazov zo strany súdu, ktorý nedôvodne a výrazne v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu favorizuje žalovanú na úkor jeho legitímne uplatneného nároku. Súd vychádzal pri rozhodovaní jednak z výpovede žalovanej, e-mailovej komunikácie a jednak z toho, že úver splácal len on a žalovaná tvrdila, že nemala vedomosť o tom, na aký účel bol úver použitý. K výpovedi žalovanej na pojednávaní dňa 03.10.2017 ako dôkaznému prostriedku je podľa jeho názoru potrebné prihliadať tak, že žalovaná ju učinila v postavení sporovej strany, voči ktorej sa on ako solidárny dlžník domáha náhrady finančných prostriedkov, ktoré vynaložil na spoločný dlh, a preto nemožno očakávať, že by žalovaná jeho nárok uznávala. V súvislosti s výpoveďou žalovanej je potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že vychádzajúc z uvedenej výpovede nemohla byť v konaní preukázaná existencia žiadnej dohody o výške podielov sporových strán na úvere, pretože z výpovede žalovanej, o ktorú súd svoj záver opiera, nevyplýva ani len zmienka o uzavretí akejkoľvek dohody v tomto smere. Žalovaná sa vo svojej výpovedi zmieňuje o tom, že žalobca podnikajúci prostredníctvom spoločnosti Najstrechy, s. r. o. ju poprosil o pomoc pri získaní úveru s tým, že by mu išla ručiť za tej podmienky, že by celý úver splatila spoločnosť Najstrechy, s. r. o. Tieto skutočnosti sú však vo vzťahu k nároku žalobcu bez akéhokoľvek právneho významu a sú zjavným odvádzaním pozornosti od pravej podstaty veci, nakoľko predmetom žaloby nie je absolútne žiaden nárok zo zmluvy o úvere uzavretej medzi spoločnosťou Najstrechy, s. r. o. a žalovanou ako jej ručiteľom. Subjektívny pohľad žalovanej na udalosti, ktoré predchádzali uzavretiu reálne uzavretej úverovej zmluvy alebo opisovanie toho, čo jej mohol on pôvodne sľubovať v súvislosti s úverom pre Najstrechy, s. r. o. alebo jej ručiteľským záväzkom pre túto spoločnosť, je absolútne bezpredmetný a bez výpovednej hodnoty vo vzťahu k prejednávanej veci. Právna konštrukcia, ktorú tak prezentuje súd v tom smere, že sporové strany síce uzavreli vo vzťahu s bankou úverovú zmluvu, čím sa stali voči nej zaviazaní spoločne a nerozdielne, avšak s prihliadnutím na údajnú vôľu žalovanej byť v minulosti ručiteľom spoločnosti Najstrechy, s. r. o. zo zmluvy o úvere, resp. s ohľadom na údajnú komunikáciu so žalobcom pred uzavretím zmluvy o úvere, je potrebné vzájomný vnútorný vzťah sporových strán po uzavretí zmluvy o úvere hodnotiť tak, že podiel žalobcu na dlhu bude 100% a podiel žalovanej bude 0%, je výslovne účelová a nezmyselná. On v konaní sám a z vlastnej iniciatívy opakovane poprel možnosť existencie akejkoľvek dohody v otázke výšky podielov, z ktorej by mal vyplývať iný záver ako ten, že podiely sporových strán na úvere boli rovnaké. Žalovaná vo svojej výpovedi ani len nezmienila existenciu dohody o výške podielov v súvislosti s uzavretím zmluvy o úvere, pričom on od začiatku konania tvrdil, že medzi nimi nikdy žiadna dohoda uzavretá nebola, preto je záver súdu o preukázaní existencie tejto dohody, ako i označenie (neexistujúceho) skutkového tvrdenia žalovanej za vierohodné, výslovne nesprávne. Čo sa týka žalovanou predloženej e-mailovej komunikácie, uviedol, že si na obsah tejto dokumentácie nespomína, je však zrejmé, že predložené výňatky sú vytrhnuté z kontextu, pričom z ich obsahu nie je možné určiť, o aký úver sa jedná. Najpodstatnejšou je v súvislosti s predloženou komunikáciou tá skutočnosť, že úver, o ktorom sa sporové strany bavia a na ktorý mala žalovaná ručiť, splácal žalobca vo výške 300 eur mesačne. Na základe zmluvy o úvere, od ktorej on odvodzuje svoj nárok v tomto konaní, však mesačná splátka predstavovala len sumu 120 eur. Na úver, ktorý uzavreli sporové strany ako solidárni dlžníci v čase, kedy mala predmetná komunikácia prebehnúť, nebola uhradená jediná splátka vo výške 120 eur, preto by bolo absolútne nezmyselné, aby sa on zmieňoval o tom, že zruší to nekonečné platenie 300 eur. Súd dospel k záveru, že medzi sporovými stranami existovala dohoda, podľa ktorej bol podiel žalovanej na úvere nulový, okrem iného na základe zistenia, že úver splácal len žalobca a žalovaná tvrdila, že nemala vedomosť o tom, na aký účel bol úver použitý. Uvedené je len interpretácia skutkových zistení a vyvodzovanie právnych záverov bez akejkoľvek opory v zákone zjavne v prospech žalovanej.

Ak súd odvodzuje výšku podielov spoludlžníkov na spoločnom dlhu od toho, kto ho spláca, je jeho záver mylný a nesprávny. Splácanie akéhokoľvek záväzku jedným zo solidárnych dlžníkov nad rámec jeho podielu nemôže byť za žiadnych okolností dôkazom o tom, že finančné prostriedky zaplatené dlžníkom nad rámec jeho podielu by mali vlastne konkludentne zodpovedať podielu tohto dlžníka na celom dlhu, ale takýto stav môže konštatovať výhradne nárok dlžníka voči ostatným spoludlžníkom na refundáciu zaplatených finančných prostriedkov titulom subrogačného regresu. Uviedol, že úver bol sporovým stranám poskytnutý bankou v máji 2014 s tým, že on splatil päť splátok. Po tom, čo sa cesty sporových strán definitívne rozišli a bolo zrejmé, že spoločné podnikanie nerozbehnú, už v októbri 2014 požiadal banku o možnosť úver predčasne splatiť, aby tým minimalizoval úroky a ďalšie poplatky, ktoré mali nad rámec istiny 7.000 eur predstavovať ďalších až 6.398,80 eur. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že úver bol sporovými stranami čerpaný na spoločný cieľ, ktorým bol rozbeh podnikania v oblasti sprostredkovania práce v Rakúsku, preto po ukončení spolupráce logicky úver vyrovnal a domáhal sa od žalovanej polovice vynaložených finančných nákladov. Vzhľadom na to, že sporové strany preukázateľne uzavreli s bankou zmluvu o úvere v postavení solidárnych spoludlžníkov, z ktorej boli zaviazaní spoločne a nerozdielne, on splatil celý úver sám, žalovaná neuniesla dôkazné bremeno o existencii akejkoľvek dohody o výške podielov na záväzku zo zmluvy o úvere, keď on od samého začiatku popieral existenciu takejto dohody a žalovaná sa o nej ani nezmienila, z predloženej e-mailovej komunikácie nemožno identifikovať, že by bol predmetom úver, od ktorého žalobca odvodzuje nárok v tejto veci, splácanie úveru jedným zo solidárnych dlžníkov, ako ani účel poskytnutia, či spôsob čerpania úveru nemôžu mať vplyv na vzájomný vzťah solidárnych dlžníkov, pričom v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by žalobca v súvislosti s uzavretím úverovej zmluvy vyvíjal na žalovanú akýkoľvek nátlak, že by využil jej omyl, ani žiadna iná skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť platnosť úverovej zmluvy vo vzťahu k žalovanej, je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré vychádza zo záveru, že vnútorný vzťah sporových strán bol upravený ústnou dohodou tak, že podiel žalovanej je nulový, je zjavne nesprávne a rozporné so zákonom.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania. Uviedla, že v konaní sa vôbec nezmieňovala o tom, že mala záujem ručiť spoločnosti Najstrechy, s. r. o., ale uviedla, že pri uzatváraní predmetnej zmluvy o úvere bola požiadaná žalobcom, aby išla ručiť žalobcovi s tým, že dlh z úveru zaplatí žalobca. Z jej vyjadrení, ako aj výsluchu jasne vyplýva, že po podpísaní úverovej zmluvy ju požiadal žalobca, ktorý tvrdil, že na to, aby mu banka poskytla úver, potrebuje ručiteľa, inak ho nedostane, pričom medzi žalobcom a ňou bolo dohodnuté, že úver bude splácať výlučne žalobca a ona sa nebude podieľať na splácaní úveru, nakoľko bude iba v postavení ručiteľa. Žalobca interpretuje prostriedky procesnej obrany, ktoré v konaní ona uplatnila, v tom zmysle, ako keby sa ona ani len nezmienila o tom, že medzi ňou a žalobcom došlo k uzavretiu dohody o výške ich podielov na dlhu voči banke a že takýto záver vyvodil súd tendenčne bez jej pričinenia. Ona od počiatku tvrdila, že medzi ňou a žalobcom existovala dohoda upravujúca výšku ich podielov na dlhu voči banke a že ich podiely na dlhu neboli rovnaké, že na základe vzájomnej dohody išlo výlučne o dlh žalobcu a jej podiel na dlhu bol nulový, že ona o poskytnutie úveru nemala záujem, že o úver mal záujem žalobca a tento jej prisľúbil, že bude úver splácať sám, pričom ona sa nemala podieľať na záväzku voči banke. Internetovú komunikáciu, ktorá je časovo datovaná po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere, predložila ako listinný dôkaz o tom, že predmetnú zmluvu o úvere podpísala preto, že uverila tvrdeniam žalobcu, že malo ísť výlučne o záväzok žalobcu s tým, že žalobca bude úver splácať sám a že mala byť iba v postavení ručiteľa. Poukazovala tiež na to, že v internetovej komunikácii žalobca ich vzájomný vzťah nazýva ručením. Žalobca v konaní na súde prvej inštancie vôbec nepoprel, že obsahom komunikácie je úver vyplývajúci zo zmluvy o úvere zo dňa 30.04.2014 a ani nijako nepoprel svoje výroky uvedené v predmetnej komunikácii. Ona od počiatku tvrdila, že úver chcel iba žalobca, a že medzi nimi bolo dohodnuté, že dlh patrí výlučne žalobcovi a jej podiel na dlhu bude nulový. Žalobca v konaní niesol dôkazné bremeno, pokiaľ išlo o preukazovanie jeho tvrdení o spoločnom podnikateľskom zámere a o použití prostriedkov úveru na spoločný cieľ so žalovanou. Dôkazné bremeno, pokiaľ išlo o existenciu dohody o vzájomných podieloch na dlhu, niesla ona, ktorá na základe vykonaných dôkazov uzavretie dohody v konaní preukázala.

5. K vyjadreniu žalovanej zaslal písomné stanovisko žalobca, ktorý uviedol, že žalovaná mala vôľu byť ručiteľom spoločnosti Najstrechy, s. r. o., čo vyplýva z jej výpovede, kde uviedla, že on jej pri zoznámení povedal, že má firmu Najstrechy, cez ktorú by chcel sprostredkovať prácu v zahraničí a na to by potreboval pomoc žalovanej, keďže nevedel po nemecky. Žalovaná vyslovene uviedla, že jej mal sľúbiť, že ak bude ručiť na úvere a podnikanie sa rozbehne, žalobca ju zamestná. Uviedol, že žalovaná

v konaní nevyprodukovala jediný dôkaz o tom, že by jej on dal akýkoľvek prísľub zamestnania a zároveň neprezentovala jediný dôkaz o tom, že by potreboval jej ručenie k tomu, aby dostal akýkoľvek úver. Žalovaná však po zistení, že s rozbehom spoločného podnikania to nebude až také jednoduché a bude potreba vložiť ďalšie finančné prostriedky, z celej veci vycúvala a začala sa tváriť, ako by sa jej úver vôbec netýkal. Podľa jeho názoru nebolo vo veci žiadnym spôsobom preukázané, že by on a žalovaná uzavreli akúkoľvek dohodu o výške ich podielov, ale celé právne posúdenie veci zo strany súdu, ktoré si osvojila i žalovaná, je založené výhradne len na dohadoch a právnych konštrukciách bez opory v objektívnom skutkovom stave veci. Žalovaná prezentuje tvrdenie, že s ním nikdy žiaden podnikateľský zámer nemala a nevie, na čo bol úver použitý. Táto argumentácia je nepravdivá, čo možno oprieť o skutočnosť, že s ním cestovala spoločne na obchodné rokovania do Rakúska, pri ktorých boli postupne spotrebované finančné prostriedky z úveru a žalovaná taktiež sama oslovovala najmä stavebné spoločnosti v Rakúsku.

6. K stanovisku žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá sa pridržala v celom rozsahu svojho predchádzajúceho písomného vyjadrenia. Zdôraznila, že tvrdenie žalobcu o účele použitia prostriedkov úveru bolo v konaní označené ako sporné, a teda žalobca niesol dôkazné bremeno preukázania svojho tvrdenia. Poukázala na to, že žalobca v konaní toto tvrdenie nepreukázal a ani za tým účelom nepredložil ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11C/143/2015 je zaplatenie 3.588,62 eur s príslušenstvom.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá, ako i v závislom výroku o trovách konania.

10. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

11. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

12. Pokiaľ odvolateľ namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, k tomu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil

správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

14. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

16. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

17. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

18. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

19. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

20. Nebolo medzi stranami sporné, že dôkazné bremeno preukázania dohody strán o výške vzájomných podielov ako spoludlžníkov na poskytnutom úvere zaťažovalo žalovanú.

21. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 CSP). Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 187 ods. 2 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 2 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP).

22. Súd prvej inštancie správne vykonal výsluch žalovanej o tvrdených skutočnostiach, ktoré vyšli v konaní najavo na základe návrhu žalovanej v zmysle ust. § 195 ods. 1 CSP, pričom výsledok takto vykonaného dôkazu zhodnotil jednotlivo, ako i vo vzájomnej súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Je potrebné za pravdu súdu prvej inštancie, že žalobca nespochybnil výpoveď žalovanej a na vyvrátenie jej výpovede nenavrhol žiaden dôkaz. K tvrdeniam žalobcu spochybňujúcim výpoveď žalovanej obsiahnutých v odvolaní odvolací súd udáva, že žalovaná bola vypočutá a vyjadrovala sa ku konkrétnemu úverovému záväzku, pričom ani žalobca nikdy netvrdil, že medzi stranami, resp. medzi žalovanou a spoločnosťou Najstrechy, s.r.o. by existoval nejaký iný úverový vzťah, vo vzťahu ku ktorému by bolo možné tvrdenia žalovanej interpretovať. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie správne vyhodnotil i mailovú komunikáciu strán. Rovnako za správny a z vykonaného dokazovania vyplývajúci možno považovať záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadom dohody o spoločnom podnikaní strán, ako i spoločnom využití finančných prostriedkov poskytnutých titulom úveru. Správnym bol preto záver súdu prvej inštancie, že žalovaná v konaní preukázala existenciu ústnej dohody o podieloch strán na dlhu, čo jednak vyplynulo z jej výpovede, ktorú žalobca nespochybnil, v spojení s ostatnými dôkazmi (e-mailová komunikácia), ako aj ostatnými skutočnosťami (splácanie úveru výlučne žalobcom, nepreukázanie použitia finančných prostriedkov na spoločný účel zo strany žalobcu a v neposlednom rade vnímanie postavenia žalovanej ako ručiteľa nielen žalovanou, ale aj žalobcom).

23. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, ako i v závislom výroku o trovách konania, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

24. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej odvolací súd priznal podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).